

си езикъ, Анастасъ познавалъ основно гръцки и достатъчно френски. Измежду неговитѣ съученици въ Сливенъ по-известни сж: Никола Д. Боровъ, хаджи Мина Пашовъ, Стефанъ Г. Гидиковъ, Стефанъ П. Стефановъ, Иванчо Добревъ Желѣзковъ, Илия Д. Жечковъ, Панайотъ С. Вълнаровъ, Хр. Н. Самсаровъ, Константинъ С. Задгорски Симеонъ Станчевъ, хаджи Янаки Тотевъ. Анастасъ е билъ храбъръ и рѣшителенъ. Природата го надарила съ висока интелигентностъ, силенъ характеръ и извънредна физическа мощъ. Неговиятъ нераздѣленъ другаръ въ Сливенъ билъ учителтъ-революционеръ Никола Д. Боровъ, който се помина като български легионеръ въ Бѣлградъ (1875 г.). По идеитѣ си Анастасъ се схождалъ съ Раковски, съ когото се познавалъ отъ дѣтство — още когато послѣдниятъ живѣлъ въ Сливенъ. Анастасъ Х. Добревъ билъ дописникъ на неговитѣ вѣстници *Дунавски Лебедъ* и *Бждушность*. Освѣнъ това, той доста често се срѣщалъ съ Раковски въ Бѣлградъ и Букурещъ, дѣто отивалъ съ политическа мисия, която прикривалъ съ това, че отивалъ да продава плащаницитѣ, които майка му хаджи Калуда изработвала, както се спомена по-горѣ.

Анастасъ хаджи Добревъ е взелъ живо участие въ изгонването отъ Сливенъ на гръцкия владика Хрисанта, епископъ на Одринския митрополитъ Кирила (1859 г.). Стоялъ е начело на групата млади сливенци, които се присъединили къмъ униятското движение съ цѣлъ за по скорошно извоюване независима българска черква (1860 г.), и не може да се откаже, че това движение е имало грамадно влияние за бързото разрѣшение на черковния въпросъ. При все туй Анастасъ много не се възхищавалъ отъ екзархии и читалища. Свободата иска „пушки“ и „саби“, а не „владици“ и сказки“, говорѣлъ той. Въ това отношение той се явява като прѣдтеча на Любенъ Каравеловъ и Христо Ботевъ. Проповѣдвалъ при това, че народътъ трѣбва да се уповава прѣди всичко и главно на себе си и на собственитѣ си мишци, а по-малко — на чужда помощъ.

Анастасъ Х. Добревъ е работилъ усърдно за организиране на възстанието, което се готвѣло да избухне прѣзъ 1860 год. въ Сливенъ. Както е извѣстно, за подигането на това възстание пристигнали въ Сливенъ хаджи Ставри Койновъ, живущъ въ Браила, и Иванъ Карапанчовъ, живущъ въ Одеса (извѣстенъ по-послѣ подъ името Д-ръ Иванъ Пановъ, корпусенъ лѣкаръ въ руската армия) — и двамата родомъ сливенци. Турската власть обаче усѣтила, че се готви възстание, и взела всички мѣрки за прѣдотвратяването му. Почнало се прѣслѣждане срѣщу съзаклетницитѣ. Хаджи Ставри Койновъ сполучилъ да избѣга въ Влашко. Иванъ Карапанчовъ билъ хванатъ и отведенъ въ Цариградъ, дѣто, като руски поданикъ, билъ освободенъ и изпратенъ въ Русия.